

Kinder Torah

Tazria Metzora

בס"ד

Spiritual Disease

"What is that spot on your skin, Shimon?"

"I'm sure that it's nothing, dear. It will probably go away in a few days."

A few days later . . .

"How is your skin sore, Shimon?"

"Not so good. Take a look."

Shimon rolls up his sleeve, and his wife sees a horrible sight. A huge patch of his skin is covered with the disease.

"This looks serious dear. I think you need professional attention."

"I guess you're right, Malka. I will go to see the doctor."

The doctor tries to help Shimon, but to no avail. The disease keeps spreading.

"My poor husband. I cannot bear to see you suffering. Perhaps you should go see the Kohen."

"What??? Are you suggesting that I have *tsoraas*??? Impossible. I am such a good person. Hashem would never afflict me with *tsoraas*."

"I guess you're right, dear. I'm sorry that I brought it up."

A few days pass, and Shimon's condition gets worse and worse. His skin is so infested that he is ashamed to travel in public.

"Where are you going, my dear?"

"I have no choice. I am going to the Kohen. If this disease does not stop, I am afraid that I will die."

Shimon bundles himself up and heads for the center of the camp, Machane Kehuna. He suffers much humiliation from the stares of people. He reaches Machane Kehuna and asks a Kohen to see him.

"I think that I may have *tsoraas*."

"Let's have a look. Hmmm. It does have the signs of *tsoraas*. We'll have to confine you for seven days to see if it spreads."

Seven days later, Shimon comes back to the Kohen.

"Yes it has spread. You are *tomei* (impure) with *tsoraas*. Now you must leave here. *Tomeiim* are not permitted in Machane Kehuna."

"I will go to Machane Leviah. There I can be with the people who are *tomei meis*."

"I'm afraid you cannot stay in Machane Leviah either."

"I will go further out to Machane Yisrael. The *tomei zav* are permitted to stay there."

"I am sorry to inform you that you cannot stay in Machane Yisrael either. You must leave the whole camp and sit by yourself. You may not cut your hair; you must tear your clothing, not launder it, and wear it until your *tsoraas* disappears. Then call for me and I will come to see you. May Hashem be with you."

Shimon slowly makes his way out of the camp. He reaches his destination and sits in total isolation, with nothing to do but think. And so, he sits . . . and thinks.

"I am a great person. I do not have any problems. Others are bad. They offend me. I am sure that they intend to hurt my feelings. I hate them. They force me to speak badly about them."

נדד ישב



מחוז למחנה

Shimon gets very upset, but has no one to speak to. No one except . . . himself.

"Hashem does not make mistakes. He repays a person according to his deeds. He gave me *tsoraas* for a reason. Maybe I am wrong. I may have too much pride. Perhaps people do not mean to do any harm. It could be that I am overly sensitive."

Shimon sits and thinks, sits and thinks. Slowly his attitude begins to change.

"Life is like a narrow path, with thorn bushes on either side. Hashem shows us the proper direction. If we go off the path, we are cut by the thorns. I have wandered off the path. I should be more humble. I need to love my fellow Jews, not hate them. If I love them, I will not have even the slightest desire to speak badly about them."

After a while, Shimon's wife and children come to visit him. They are shocked at the

sight of him. Shimon sits alone with long hair and torn, dirty clothes. Although he is disheveled, his skin is clearing up. And his face has a certain glow about it; almost angelic.

"My dear wife and children, I love you so much. I'm sorry that you have to see me like this."

"We feel so bad for you, Abba. You have to suffer this terrible disease, isolation, and humiliation."

"Kinderlach, everything is from Hashem. I have learned a lot about His ways. This disease came upon me because of my *aveyros* (sins). I resented my fellow Jews. I spoke badly about them. I am trying to do *teshuvah* (return to Hashem). When I am completely cured, I will call the Kohen, and begin the purification process."

And so it was. Shimon continued to do teshuvah, and eventually his tsoraas disappeared. He called the Kohen to examine him.

"Yes, your *tsoraas* has cleared up. You may begin your purification process. Bring two sparrows, cedar wood, two red threads, and hyssop."

"That is an unusual combination of items. Do they have a deep meaning?"

"Yes. Sparrows are birds that are always chirping. They are to remind the *metzora* that he was always prattling away, speaking *loshon hora*."

"And the cedar wood?"

"The cedar is a very tall tree. It reminds the *metzora* of his inflated pride."

"What about the red thread and hyssop?"

"The cure for a *metzora* is to humble himself, like the red thread and hyssop which come from very lowly plants."

"I have really learned my lesson. I will never speak *loshon hora* again."

Kinderlach . . .

We learn many important lessons from the metzora. Firstly, loshon hora is a terrible avevra (sin), and we must avoid it at all costs. Secondly, the root of loshon hora is conceit, which leads to sinas chinam (senseless hatred), another terrible avevra. Thirdly, one of the reasons that Hashem sends suffering is to point out our avevros. We should realize this and use it as an opportunity to grow. Finally, a person should spend quiet time alone, honestly evaluating himself; his mitzvos and avevros, and how he can improve. Kinderlach, may you always grow in Torah and mitzvos.

והגדת לבנך

פרשת תזריע מצורע

"ה' לא טועה. הוא משלם לאיש כגמולו. יש סיבה שלקיתי בצרעת. אולי אני טועה. אולי אני גאוותן מדי. אולי האנשים אינם מתכוונים לפגוע בי, ואני פשוט רגיש מדי."

שמעון יושב וחושב, ויושב עוד וחושב. אט אט מתחילה גישתו להשתנות.

"החיים הם כמו שביל צר, עם שיחי קוצים משני הצדדים. ה' מראה לנו את הדרך הנכונה. אם אנחנו סוטים מהשביל, פוגעים בנו הקוצים. אני סטייתי מהדרך. עלי להיות יותר עניו. עלי לאהוב את רעי היהודים, ולא לשנאם. אם אוהב אותם, לא יהיה לי אפילו צל צלו של רצון לדבר רע עליהם."

לאחר זמן, באים אשתו של שמעון וילדיו לבקרו. הם מזועזעים ממראהו. הוא יושב לבדו, שערו פרוע, ובגדיו קרועים ומלוכלכים. אך על אף מראהו המוזנח, הצרעת הולכת ונסוגה. ופניו זורחים באור מיוחד, רוחני.

"אשתי וילדי היקרים, אני אוהב אתכם כל כך. אני מצטער שעליכם לראות אותי במצב כזה."

"אנחנו מצטערים בשבילך, אבא. עליך לסבול ממחלה נוראה זו, ועוד מבידיות ומבושה."

"ילדים יקרים, הכל בא מה'. למדתי רבות על דרכיו. מחלה זו באה עלי בגלל עבירותי. כעסתי על אחי היהודים, ודיברתי עליהם לשון הרע. אני מנסה לחזור בתשובה. כאשר אחלים לגמרי, אקרא לכהן, ואתחיל להטרה."

וכך אכן קורה. שמעון משיך לשוב בתשובה, ובסופו של דבר הצרעת נעלמת. הוא קורא לכהן שיבדוק אותו.

"כן, נכון. הצרעת נרפאה. ועתה עליך להטרה. הבא שתי צפורים, עץ ארז, ושני תולעת (צמר צבוע בצבע אדום) ואזוב." "צירוף מוזר של דברים. האם יש לו משמעות עמוקה יותר?"

"כן. צפורים מפטטות תמיד. ומביאים אותן כדי להזכיר למצורע שגם הוא תמיד פטפט דברי לשון הרע."

"והארז?"

"הארז הוא עץ גבוה מאוד. הוא בא להזכיר למצורע את גאוותו המוגזמת."

"ושני התולעת והאזוב?"

"התרופה למצורע היא שישפיל עצמו, כמו התולעת שממנו בא השני, וצמח האזוב הנמוך."

"כעת באמת למדתי מנסיוני המר: לעולם לא אדבר עוד לשון הרע."

בדד יושב



מחוץ למחנה

חולי של הרוח

"מה זה הכתם הזה על עורך, שמעון?" "זה שום דבר. אני בטוח שזה יעבור עוד כמה ימים."

עוברים כמה ימים.

"מה עם הפצע שלך, שמעון?" "לא כל כך טוב. הסתכלי."

שמעון מפשיל את שרוולו, ואשתו רואה מראה נורא: המחלה כבר התפשטה על פני שטח גדול.

"נראה לי משהו חמור, יקירי. נדמה לי שכדאי לך לפנות לאיש מקצוע."

"את צודקת, מלכה. אלך לרופא."

הרופא מנסה לרפא את הפצע, אך דבר לא עוזר. המחלה הולכת ומתפשטת על פני עורו.

"בעלי המסכן. אינני יכולה לראות אותך סובל. אולי כדאי שתלך לכהן."

"מה??? האם את מנסה לרמוז לי שיש לי צרעת??? לא יכול להיות. אני אדם טוב. ה' לא היה מייסר אותי בצרעת."

"נכון, אתה צודק כנראה, יקירי. סליחה שהעליתי את הרעיון."

שוב עוברים כמה ימים, ומצבו של שמעון הולך ומחמיר. עורו כל כך נגוע שהוא מתיישב לצאת מביתו.

"לאן אתה הולך, יקירי?"

"אין לי ברירה. אני הולך לכהן. אם מחלה זו לא תעצר, אני עלול למות."

שמעון מתעטף כולו ועושה דרכו למרכז המחנה, למחנה הכהונה. הוא מתיישב מפני האנשים הנועצים בו מבטים. הוא מגיע למחנה הכהונה ומבקש שכהן יראה אותו.

"אני חושב שאולי יש לי צרעת."

"תן לי להסתכל. המממ. באמת אלו סימני הצרעת. נצטרך להסגיר אותך לשבעה ימים, לראות אם הנגע מתפשט."

כעבור שבעה ימים, שב שמעון אל הכהן.

"כן, הנגע התפשט. אתה טמא בטומאת צרעת. עליך לצאת מכאן. לטמאים אסור להיות במחנה כהונה."

"טוב, אלך למחנה לוייה, שם אוכל להיות עם אנשים שהם טמאי מת."

"אני מצטער, אך גם במחנה לוייה לא תוכל להיות."

"אז אצא עוד יותר, למחנה ישראל. טמאי זב מותרים לשהות שם." "אני מאוד מצטער, אך לא תוכל להשאר אפילו במחנה ישראל. עליך לצאת לגמרי מהמחנה ולשבת לבדך. אסור לך להסתפר; עליך לקרוע את בגדיך, לא לכבסם, וללבשם כמות שהם עד שהצרעת תעלם. אז תוכל לקרוא לי ואבוא לראות אותך. יהי ה' עמך."

שמעון יוצא לאטו מהמחנה. הוא מגיע ליעדו ומתיישב בבדידות מוחלטת, חסר מעש. ומתוך חוסר המעש הוא מתחיל לחשוב...

"אני אדם נהדר. אין לי שום בעיות. האחרים הם הרעים. הם מרגיזים אותי. אני בטוח שהם פוגעים ברגשותי בכוונה. אני שונא אותם. הם מכריחים אותי לומר עליהם דברים רעים."

שמעון נרגש ונסער, אך אין לו עם מי לדבר – רק עם עצמו...

ילדים יקרים...
אנו לומדים כמה דברים חשובים מאוד מדיני המצורע. הדבר הראשון הוא שדיבור לשון הרע הוא עבירה חמורה מאוד, ושעלינו להמנע ממנו בכל מחיר. שנית, השרש של לשון הרע הוא גאוה, המביאה לידי שנאת חינוס, שהיא עוד עבירה חמורה מאוד. שלישית, אחת הסיבות שה' מייסר אותנו בייסורים היא שנחיה מודעים לעבירותינו. עלינו להבין זאת, ולנצל את ההזדמנות הניתנת לנו להשתפר. ועוד עלינו לדעת, שעל האדם להקדיש זמן להתבודדות ולחשבון נפש, שבמסגרתה יעריך את עצמו בכנות: מהן מצותיו, ומהן עבירותיו, וכיצד יכול הוא לשפר את מעשיו. יהי רצון, ילדים, שתמיד תגדלו בתורה ובמצוות.